

mikään ennätys ei ehdi kovin vauhaksi sillä uusia ennätyksiä tehdään maalla, merellä, maanalla ja ilmassa melkein jokainen päivä. Olipa kysymyksessä sitten pitkänmatkan uinti, marathontanssi, kahvinjuonti tai lipputangossa istuminen niin aina vaan on yrittelijöitä joiden hartaana pyrkimyksenä on entisen ennätyksen rikkominen. Kulkunopeudessa kilpailtaan kaikkien maantieteellisten paikkojen välillä ja kaikilla tunnetuilla kulkuvälineillä.

Tekniikan kehitys on tehnyt nopeuden mahdolliseksi. Vauhti on hirvittävä mutta vauhti ei vielä sellaisenaan ratkaise kysymystä ihmiskunnan onnellisuudesta eli siitä onko ihmiskunta kokonaisuudessaan tästä kehityk-

sestä hyötynyt vai hävinnyt. Kaikkialla kiihtyvä mekaaninen nopeus on suunnattu yksinomaan rahan hankkimiseksi, eikä ihmisten onnellistuttamiseksi. Mutta suunta on tärkeämpi kuin nopeus. Vauhdin ohjaaminen on tärkeämpi kuin sen lisääminen. Energian kulutus ei ole pääasia vaan se miten ja mihin sitä kulutetaan.

Vasta sitten kun ihminen kykenee kontrolloimaan ja ohjaamaan vauhdin suunnan ja energian oikein kulutuksen, voi ihmiskunta kokonaisuudessaan päästä nauttimaan nopeuden tuottamasta hyödystä. Silloin työväenluokallekin se on hyödyksi — eikä kiroukseksi.

EI MITÄÄN YHTEISTÄ

IHMISET jakautuvat eri luokkiin etujensa, yhteiskunnallisen asemansa, perusteella. Tämä jakautuminen tapahtuu sen perusteella tekevätkö he itse työtä toiselle tai teettävätkö he toisella työtä itselleen.

Näiden kahden luokan edut ovat ilmeisesti vastakkaiset. Se mikä toiselle — työn ja pääoman välisistä suhteista puhuessamme — on edullista, se on toiselle luokalle vahingollista. Nämä tuotannossa syntyneet etujen ristiriitaisuudet ovat yhteiskunnallisten luokkain välisen luokkataistelun perusteina.

Luokkien väliset suhteet käyvät yhä kiireellisiksi talouselämän kehittymisen ja keskittymisen vaikutuksesta. Yhä vastakkaisuuksiksi käyvät kummankin luokan edut. Kapitalistiluokan etu vaatii yhä suurempia voitto-osuuksia työläisten luomista rikkauksista. Työläisen etuihin taas kuuluu paremman palkan, lyhemmän työpäivän ja olosuhteiden kaikella muotoa korjaaminen.

Tuotantovälineiden ja tuotteiden omistaminen on kapitalistiluokan olemassaolon ehto. Tuotantovälineet eivät kuitenkaan tuota mitään ellei ole työläisiä jotka niitä käyttävät. Kapitalisti palkkaa työläisiä niitä käyttä-

mään, maksaen heille mahdollisimman pientä palkkaa, täten riistäen heitä pääomansa välityksellä.

Kuinka siis voisikaan olla yhteisiä etuja näiden kahden luokan välillä? Leijonan ja lampaan etuja ei voida rinnastaa, sillä leijonan etuihin kuuluu lampaan syöminen — ja se myöskin sen tekee ensimmäisen tilaisuuden tullessa. Kapitalistin etuihin kuuluu työläisen työvoiman riistäminen — ja se myöskin sitä riistää.

Näiden luokkien välillä käynnissäoleva katekera kamppailu on todistuksena ja välttämättömänä seurauksena tästä etujen ristiriitaisuudesta ja sitä ei voida tukahduttaa millään epäluonnollisella tavalla. Se on taisteltava ja se taistelu on käytävä siellä missä tämä etujen ristiriitaisuuksien syy on, tuotannossa, työpaikalla.

Ihmisten eri luokkiin muodostuminen alkoi silloin kun ihmisten ryhmittäminen edellytti laajempaa joukkotuotantoa, jossa tarvittiin kokemuksiin perustuvaa taitoa. Tätä taitoa luonnollisesti oli ryhmän vanhemmilla; heidän tehtäväkseen täten tuli töiden järjestäminen,

johtaminen. Työjako sai täten alkunsa — niu sai myöskin luokkajako!

Johtava työ ja toimeenpaneva työ kulkiivat lauan käsikädessä. Ne molemmat olivat tarpeellisia ja yhteiskuntahyödyllisiä. Niillä molemmilla oli osuutensa tuotteiden valmistamisessa. Näiden erkaantuminen toisistaan kävi mahdolliseksi vasta sitten kun tuotteiden valmistamisessa ja elämäntarpeiden hankinnassa kehityttiin niin pitkälle että kaikkien ei enää tarvinnut ottaa siihen osaa. Johtavatyön suorittajista kehittyi vähitellen työvälineiden omistajia ja sitä tietä heistä tuli toisen työvoiman riistäjiä, itse kuitenkin ollen vielä tuotantoprosessissa mukana.

Tätä kehitystä on asteettaisesti jatkunut, luokkien välinen juopa on yhä suurentunut kunnes nykyään työläinen ei enää kaikisti tiedä kuka hänen työnantajansa on, ja kapitalisti, tämä entinen johtavatyön suorittaja, tuskin tietää missä hänen omistamansa työpaikka sijaitsee.

Aikuasteellaan ollessa kapitalisti oli yhteiskuntahyödyllinen, olipa hän sitten kaupan tai teollisuuden alalla. Niin kauan kun hän pysyi tuotantoprosessissa mukana, hänellä oli yhä hyödyllinen tehtävä kuin työläiselläkin. Mutta siitä asti kun hän vetäytyi syrjään, tahtaamaan työläisten luomia rikkauksia, hän on ollut yhteiskunnalle ei ainoastaan tarpeeton, mutta suorastaan vahingollinen.

Kapitalistiluokka on yhteiskuntavastainen, työväenluokka on yhteiskuntahyödyllinen — heidän etunsa ovat vastakkaiset kaikissa yhteiskuntataloudellisissa kysymyksissä.

Kapitalistiluokalle on eduksi tehokas tuotantokoneisto, koska siten käy mahdolliseksi

vähentää elävää työvoimaa. Työttömyys on kapitalistiluokalle edullista koska se tekee mahdolliseksi työläisten palkkojen laskemisen, työpäivän pidentämisen ja heidän elintasonsa alentamisen. Työläiselle, nykyisen järjestelmän vallitessa, tuotannon tehoistuminen tarkoittaa työttömyyttä, puutetta ja kurjuutta. Hänen etunsa siitä kärsivät.

Sodat ovat osoittautuneet kapitalistiluokalle sängen edullisiksi, koska sille silloin tarjoutuu hyvä tilaisuus suurentaa liikevoittojaan. — Työväenluokalle sodat ovat aina tuottaneet tuhoa, kärsimystä ja kuolemaa.

Työpalkka toiselta puolen ja voitto-osuus toiselta puolen määrittelevät ratkaisevasti näihin kahteen eri yhteiskuntaluokkiin kuuluvain ihmisten etujen erilaisuuden. Heidän suhteensa tuotantoon ratkaisee sen kumpaan luokkaan he kuuluvat.

Mitä tarkemmin tutkii näiden kahden luokan suhdetta toisiinsa, niin sitä vakuutetumaksi tulee I. W. W:n esipuheen alussa olevan määritelmän paikkansapitäväisyydestä. Se on ayt yhtä todenmukainen kun se oli silloinkin kun se laadittiin. Nyt siinä oleva totuus on vaan selvemmin nähtävissä.

“Työväenluokalla ja työnantajaluokalla ei ole mitään yhteistä. Mitään rauhaa ei voi olla niin kauan kun nälkää ja puutetta on olemassa miljoonilla työläisillä, ja niillä harvoilla, jotka muodostavat työnantajaluokan, on kaikki elämän hyvyydet.

“Näiden kahden luokan välillä täytyy taistelun jatkua niin kauan kunnes maailman työläiset järjestyvät luokkana, ottavat haltuunsa maan ja tuotantokoneiston ja poistavat palkkajärjestelmän.”

